

Lupu, *Gânduri către Edera* – spectacol realizat de Mihai Vântu pe baza manuscriselor și scrisorilor lui Lucian Blaga puse la dispoziție de Muzeul Literaturii Române din București, și *Iluzia optică* de Dumitru Solomon, regia Mihai Lungeanu. De aceea, publicul nu trebuie dezamăgit, nu trebuie plictisit, obligația teatrului fiind de a realiza spectacole bune, de valoare.

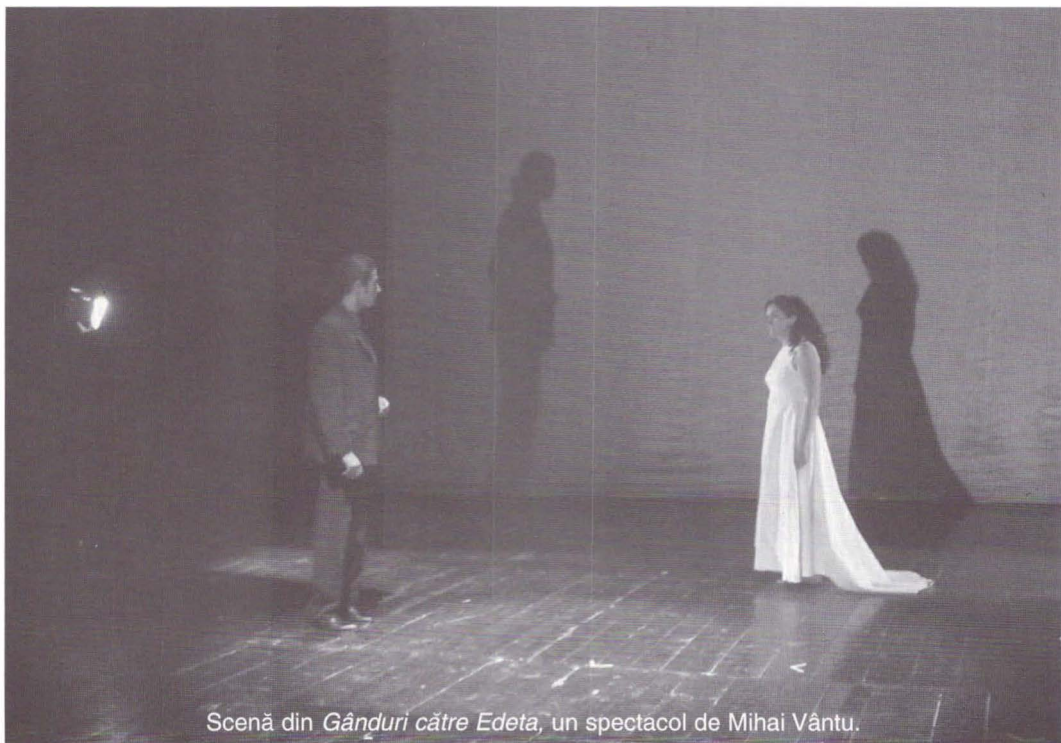
Ion CAZABAN

Tot Reșița

Cunoscusem câteva dintre spectacolele teatrului reșițean – e drept, puține – în turneu la București sau la Festivalul timișorean al dramaturgiei originale. Dar când mergi acasă la cei care au realizat aceste spectacole, când urci alături de ei pe scenă (pentru că două montări mi-au dat prilejul), când poți discuta cu aceștia despre problemele și proiectele ce-i frământă, simți și vezi altfel. Nu ca un spectator, obișnuit sau avizat doar, ci ca unul implicat. În micul teatru reșițean merită apreciate rezultatele unui efort interpretativ și regizoral, care trebuie continuate. O dată cu experiența rolurilor jucate și „școala” presupusă de colaborarea cu regizori de primă mână, talentele actricești, ușor de remarcat într-o echipă majoritar tânără, capătă claritate și siguranță. De la spectacolul *Nopti albe*, angrenând numai doi interpreți, până la *Bucătăria*, în care am putut prețui aproape întreaga echipă a teatrului, calitățile actricești se impun indiscuabil. Firește, nu vom omite necesitatea desăvârșirii, evitarea plafonării. Tot ce înseamnă stabilirea relației cu partenerul, caracterizarea rolului în câteva trăsături precise, capacitatea de a emoționa publicul, de a-l face să prindă ironia, umorul sau partea serioasă a glumei, sunt calități vizibile în spectacolul ca *Nopti albe* sau *Iluzia optică*. În stadiul de astăzi al teatrului reșițean, prezența regizorului-pedagog este esențială. Rezultatele obținute alături de regizorul Mihai Lungeanu sunt mai mult decât meritorii. Dincolo de rezonanța la public, ele includ, din repetiții, o pregătire temeinică a vorbirii scenice – claritatea intențiilor, sugerarea subtextului, expresivitatea timbrului vocal – pentru care competența regizorului de teatru radiofonic este de real folos. Ceea ce s-a văzut și în spectacolul conceput din versurile și corespondența lui Lucian Blaga, o pledoarie pentru sensibilitate și frumusețea sentimentelor. Observații ar fi de făcut la scenariul său și, nu numai aici, la scenografia pauperă, improvizată, cu excepția celei semnate de Lulia Popov pentru *Bucătăria* de Wesker. Acest spectacol, unul dintre cele mai bune realizate de Ada Lupu, ne-a arătat diversitatea posibilităților interpretative. *Bucătăria* este o operă destul de dificilă, dar regizoarea și toți actorii ei au reușit un spectacol-parabolă, în care se concentrează o lume, cu contradicțiile multiple (sociale, etnice), cu mentalități, dorințe legitime, neputințe manifestate nervos, izbucniri de revoltă. Modalitatea muzical-dansantă, de un dinamism copleșitor, extenuant, este încă una posibilă, după cum se vede (cu decenii în urmă, Ioan Ieremia a ales o altă cale). Este o modalitate de aparentă bună dispoziție – cum li se pretinde personajelor – în contrapunct atent urmărit, pentru ca, în final, cazanul nemulțumirilor adunate să explodeze. Acțiunea scenică este deosebit de expresivă, ritmată până la dezlănțuire nebună, strânsă în țarcul de plite și cuptoare, din *bucătăria* unde toate sunt în fierbere...

Scenă din *Iluzia optică* de Dumitru Solomon.

Scenă din *Gânduri către Edeta*, un spectacol de Mihai Vântu.